

İstemek

— arzu-sule-cu · 03 Ocak 2010

Tenimizdeki çizik olmadan nasıl anlamıyorsak canımızın incinebilirliğini, pişmanlığın sızısı olmadan fark edemiyoruz içimizde saklı masumiyetin kırılmasını.

Sessizce akıp giden suyun önüne çıkan bir çağlayan yahut kaya gibi suçlarımız; vicdanımızın sessiz bekçiliğini hatırlatırlar bize, girdaplar, fırtınalar katarlar masum sandığımız hayatımıza. Kendimizi masum ve günahsız, hatasız ve kusursuz bildiğimizde kalınlaşveren, kalınlaştıkça da ruhumuzu sağrıya hapseden demir perdeyi yıkar günahlar. Dokunulmazlığımız üzerine kurduğumuz sırça sarayın yıkılışını haber verir içimizde yükselen "ah!"lar. Gururun kalesinin yangına verilmesine denk düşer hatamızın utancını kıpkızıl yüzümüze taşıdığımız anlar. Pişmanlığın o kekremsi tadı, o akrepsi sokulganlığı utançla tanıştır bizi. Utançla tanıştığımızda da, utanabilen yanımızla, içimizde suskunca bekleyen vicdanımızla buluşuruz ilk defa. Film gibi hani... Sevdiğimizle çarpışmak gibi köşe başında; defterler kitaplar dağılırken havada, kalpler buluşur, gözler el ele tutuşur ya. O hata; o sakarlık, o dikkatsizlik, o sürçme, o ayak kayması, o kaza, utanabilen yanımızla tanıştır bizi. "Ah!" ettiren her günah, bağışlanmanın ve affın, rahmetin ve gufranin serin pınarlarına susatır bizi.

Hiç istemeden olmuş gibi, kaza ile değmiş gibi sokulur günah ve kirler ruhumuzun billur sularına. Paslı bir bıçak gibi bulandırır kalbin duru ayazmalarını. Sular üzerinde rüzgâr ürperti gibi, dudaklarımızda içli yakarışların kıpırtısını başlatır hatalar. Yağmurun çöllerin kumunu yarması gibi, içimizin de içinde sancılı itiraflara kuytular açar günahların darbesi. Vicdanımızın kulağının dibinde fısıltılı hesaplaşmalara çağırır bizi pişmanlıkların nefesi. Utandırır bizi. Utandırdığı gibi, utanabilir olduğumuzu da hatırlatır bize. Yüzümüz kızarır, başımız öne eğilir, mahcubiyetle kısılr gözlerimiz, belki gözyaşı dökeriz. Müşfik bir baba gibi teselli eder bizi pişmanlığımız: "Ağlıyorsun ya işte; o işi yapmayı yakıştıramadın kendine. Sen elinle ettiğinden fazlasın. Sen bile isteye ettiğin günahın daha yukarıdasın..."

Kucağımızda hiç durmadan ağlayan bebek gibi, habire sızlanan bir hasta gibi buluruz pişmanlığı. Ne inkar edebilir, ne unutabilir ne acısını dindirebiliriz. Bırakalım öyle kalsın! Acısın. Kanasın. Ağlasın. Sızlansın. Dağlasın göğsümüzü. Yırtsın yüzümüzü. Kendi gözlerimizin içine baktığımızda, hemen yüzünü gösterip utandırır bizi. Bizi bize gammazlasın. Acısına ihtiyacımız var pişmanlığın. Ya hiç acıtmasaydı günah kalbimizi? Ya pişmanlığın sızısı hiç yapışmasaydı yakamıza? Kurtulmak için çırpındıkça üzerimize atıvermeseydi pıtraklar gibi? Kıvrandıkça, kıvrandıkça yine yeniden yakalamasaydı bizi bileklerimizden?

İyi ki öyle... Kaynağı saptanamayan ağrılarda hastalara, kural gereği, ağrı kesici verilmez. Çünkü ağrısı olmazsa, hasta çare aramaz. Kıvrılmazsa, ağrının odağını bulmaya yönelik zahmetlere katılmaz, katlanmaz.

Pişmanlığın da soğuk sert taşlar gibi vurması beklenir ayaklarımıza. Hiç bitmeyen kışlar gibi soğuk buzlar

düşürmesi gerekir alınımıza. Firari mahkûmlar gibi köşe bucak tedirginliklere mahpus etmesi istenir bizi. İlk fırsatta, saati geri alma telaşına düşmek, takvim yapraklarını yerine yapıştırma telaşıyla yanıp tutuşmak gerek. Günahı, ömrünün son deminde ak örtülere sarılmış adamı/kadını acı bir sırta kirletmek diye bilmek gerek.

"Kim aklar beni?" diye bütün kapılardan eli boş döndüğümüzde, "illâ O" diyecek çaresizliğin dizi dibine oturtmalı bizi pişmanlığımız. Rahmetin ve gufranın dergâhında kusurluluğumuzu ve günahkârlığımızı şefaatçi bilip öylece ümitlenmeliyiz Allah'tan. Hiç koşulsuz affedileceğimiz kapının eşliğinde umutla ve gözyaşıyla oturabilmeyi öğretmeli bize pişmanlık. Kimselere diyemediğimiz sırlarımızı kabuğunda sızlanan bir inci gibi rahmetin kucağına itiverme ihtiyacını tir tir titreyerek hissetmeliyiz pişmanlık göğsümüze sarıldığında. Ne kadar çok hata etmişsek etmiş olalım, sonsuz serin bir okyanusun maviliğinde kir pasımızı kimselere göstermeden yıkayıverme umudunu göğsümüzde cılız pınarlar gibi biriktirmeyi vaat eder bize pişmanlığımız.

Sevapça hiçbir şey edemediğimizi, ettiklerimizin de bize ait sayılmayacağını aniden görebilmek demektir günahların "ah!"ları. O'ndan korkup yine O'na kaçacak denli anaç ve müşfik olan rahmeti acıyan dudaklarımızla içmeyi sadece pişmanlığımız öğretir bize..

O tatlı Şebnem Ferah şarkısı gibi, "Sil baştan başlamak gerek bazen. Hayatı sınırlamak. Sil baştan sevmek gerek bazen. Her şeyi unutarak, yeni baştan sevmek gerek."

Sil baştan başlama telaşıyla affın boynuna sarılırız pişmanlığımızla. Sil baştan sevildiğimizi ummak adına rahmetin kucağına bırakırız gözyaşımızı. Sancıyan vicdanımızla, utanan yüzümüzle, ağlayan gözümüzle, titreyen dudağımızla içten bir özür, mahcup bir tövbe fırsatı sunar bize pişmanlığımız. Ya hiç olmasaydı pişmanlığımız? Hiç yakmasaydı canımızı? Ağrı hissedemeyen hastalar gibi yakardık rahmete yürüyen ayaklarımızı, kırardık affı avuçlayan ellerimizi.